

Factsheet

16.000 kinderen verliezen per jaar het contact met de uitwonende ouder, wiens ouderschap, voordat de ouders uit elkaar gingen niet ter discussie stond = ouderverstoting
Dat zijn 2 kinderen per uur!

Ouderverstoting is strafbaar volgens art. 279 en 300 Wetboek van strafrecht!

Veel kinderen van verstoten ouders ontwikkelen op latere leeftijd zelf psychische en emotionele problemen.

Een verstoten ouder gaat letterlijk kapot van verdriet, wordt radeloos en ontwikkelt vaak ook, behalve psychische, een aantal somatische klachten.

Van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 1 op de 5 volwassenen geen contact met vader en 1 op de 20 geen contact met moeder. (CBS/UvA)

1 miljoen volwassenen hebben last van een jeugdtrauma door een loyaliteitsconflict.

Mensen met een jeugdtrauma zijn oververtegenwoordigd in beroepen waarbij zij een verschil willen maken voor kinderen, zonder hun eigen trauma verwerkt te hebben.

Position Paper

Landelijk protocol, te beginnen met een screening, een nul-meting, op huiselijk geweld, zodra de eerste tekenen van een complexe scheiding zichtbaar worden.

Het is een open deur, het ouder platform Herken Ouderverstoting en de Stichting Écht scheiden Zonder Schade zijn uiteraard tegen elke vorm van huiselijk geweld.

Toch wordt huiselijk geweld, waar pathogeen ouderschap dus ook onder behoort te vallen, vaak niet herkend en erkend door die instanties waarvan je dit wél mag verwachten, met alle vreselijke gevolgen van dien.

Op basis van onderbuikgevoelens, geuite vermoedens, projectie, framing, beeldvorming, valse meldingen en valse beschuldigingen, handelingsonbekwaamheid en handelingsverlegenheid worden hele families uit elkaar gerukt. Gewoon omdat het kan. Waarbij het zeer opvallend is, dat juist de organisaties die resideren onder het Ministerie van JenV;

- Het Openbaar Ministerie
- De politie (maar die kan alleen handelen bij toestemming OM)
- De Raad vd Kinderbescherming
- Veilig Thuis
- Reclassering

niet open staan voor gevalideerde wetenschappelijke onderzoeksmethoden. Ook al zijn deze gepubliceerd en aangereikt door gerenommeerde wetenschappers. Waarbij het ons opvalt dat juist deze instanties teruggrijpen naar gemankeerde WODC onderzoeken, en eigen handreikingen en richtlijnen schrijven die zijn gebaseerd op opinies en meningen. Zich verlaten op methodes die contra productief zijn. Die dus een kind in nood niet helpen. Die niet wetenschappelijk gevalideerd zijn.

Dat deze instanties daarbij ook nog eens tegen de wet handelen en voorbij gaan aan de “rechten van het kind” is ronduit laakbaar. Dit vereist concreet richtlijnen en instructies, opgelegd door onze volksvertegenwoordiging, daar wij in de praktijk, totaal geen positieve ontwikkelingen ontdekken. We zien hier eerder een complete tegen- en uitwerking van terug in de maatschappij.

Daarbij zijn ouders en kinderen compleet afhankelijk van die ene onderzoeker. Die ene onderzoeker die kan doen waar hij zin in heeft, waardoor het kenbaar maken van (kinder)mishandeling en (ex-)partner geweld pure Russische roulette is. Niet zelden krijgt de mishandelende ouder het kind toegewezen omdat die de ‘ouderverstotingstroef’ opspeelde. Dat doen dit soort ouders nu eenmaal en blijkbaar zijn de onderzoekers niet in staat dit op te merken.

En kan een ouder zijn/haar onschuld aantonen is het te laat! Hooguit krijgt deze ouders wat excuses, maar de foute beslissingen worden niet teruggedraaid. Niemand neemt zijn/haar verantwoordelijkheid. Sterker nog; de verantwoordelijke personen reageren betrappt en verlaten zich tot intimidatie; houd je rustig, anders krijg jij jouw kind nooit meer te zien. Of ze kijken met een schuin oog naar de kinderen die ouders in een nieuwe relatie hebben gekregen, of naar de stiefkinderen.

Ouders en kinderen kunnen alleen maar hopen dat de onderzoeker in kwestie ‘er zin in heeft’, zich betrokken voelt, zichzelf heeft bijgeschoold met de juiste kennis, want van de instanties krijgen ze dit zeker niet. De kennis waar iedereen nu accreditatie

punten voor krijgt, is ronduit bedroevend. Maar kost de maatschappij letterlijk en figuurlijk heel veel!

Ouders die wijzen op professionele integriteit worden aangemerkt als strijdend. Ouders die boos worden als zij te horen krijgen dat ‘als zij echt van hun kind houden, hun kind met rust laten’ of erop worden gewezen dat ze nog jong genoeg zijn een nieuw gezin te beginnen, worden aangemerkt als agressief. Ouders die radeloos en verdrietig zijn, worden aangemerkt als labiel. Ouders die rustig blijven, houden niet van hun kinderen, die doen dit om de ex te pesten, aldus de onderzoekers. Niet zelden wordt ouders in rapportages nagedragen lid te zijn van het ouder platform Herken Ouderverstoting, als zijnde iets wat negatief is en de relatie tussen ouder en kind in de weg zou staan!

Contactverboden zijn schering en inslag, zo ook het ontnemen van het ouderlijk gezag. Terwijl juist dat gezag zo belangrijk is om geïnformeerd te blijven, een juridische partij te zijn en het op te kunnen nemen voor hun kind.

Waarheidsvinding zoals die bedoeld is en uitgelegd in de jeugdwet 3.3 wordt volkomen genegeerd! Ouders krijgen botweg te horen dat de instanties zo aan hun eigen manier van waarheidsvinding doen; het bij elkaar harken van opinies en meningen bij bijvoorbeeld de school, de huisarts, wat familie, vrienden en zelfs kennissen en uiteraard het hij/ zij verhaal. Eenmaal zwart op wit hebben juist deze hij/zij verhalen een destructieve werking. Niet op feiten nagetrokken, zal de pathogene ouder, deze melding, het processtuk, het raadsrapport, overal inbrengen om het uitbannen van de uitwonende ouder te motiveren; “Kijk maar, hier staat het, dus het is waar!”

En ook al zou iedereen in de keten dus beter moeten weten, met name de rechter (!), het opgetekende verhaal wordt de waarheid. Passages worden gekopieerd en gebruikt in andere rapporten. Binnen de kortste keren wordt de meest verantwoorde, geestelijk gezondste ouder uitgebannen. Logisch, want het komt niet in deze ouder op om te liegen. Deze ouder rekent op deskundigheid. Helaas is deze deskundigheid door de handelingswijze van genoemde instanties ver te zoeken.

Nog steeds verliezen 2(!) kinderen per uur het contact met de uitwonende ouder, wiens ouderschap niet ter discussie stond voor de scheiding en vaak lange tijd daarna ook niet.

De voorspelde ramp van Prof Hoefnagels komt nu uit en het is de vraag of deze epidemie nog gestopt kan worden.

Van de generatie geboren tussen 1971 en 1991 heeft 1/5e geen contact met de vader ten opzichte van 1/20e met de moeder. Sta eens stil bij de getallen; zijn al die vaders dan ‘slecht’? Ook de gevolgen van vaderloos opgroeien zijn voelbaar in deze maatschappij. Dat moet stoppen! Kan stoppen.

Ouderverstoting is een generationeel probleem. Helaas moeten onze kinderen de patronen doorbreken. Dat gaat alleen als er tijdig en goed wordt ingegrepen.

Er bestaat wel degelijk internationale wetenschappelijke consensus over wat ouderverstoting is, wat de gevolgen zijn voor de kinderen, maar vlak ook zeker de impact op de verstoten ouder en diens hele achterban niet uit.

Ouders en kinderen die te maken hebben met huiselijk geweld, moeten ten alle tijden kunnen rekenen op gedegen onderzoek en uiteraard op een adequaat optreden van die instanties die hen horen te beschermen.

Het hechtingssysteem verbindt een kind met beide ouders en wordt slechts door het kind verbroken als er sprake is van:

- incest/seksueel misbruik
- chronisch en extreem ouderlijk geweld
- verwaarlozing
- pathogene ouderschap
ouderverstoting=kindermishandeling

Door het opgroeien bij één ouder en de andere ouder actief te verstoten groeien deze kinderen op tot volwassenen die:

- *zwart/wit denken*
- *problemen hebben met het vertrouwen van anderen*
- *een laag gevoel van eigenwaarde en zelfvertrouwen hebben.*
- *moeite hebben met intieme relaties en het in stand houden van relaties.*
- *meer kans lopen om zelf een scheiding mee te maken .*
- *zelf verstoten of 'programmerende' ouder worden.*
- *problemen hebben met autoriteit.*

Helaas is de koninklijke weg nog steeds het beleid van de Raad vd Kinderbescherming (Het verdeelde kind, 2002). Het blijft volledig onduidelijk of hier afstand van wordt genomen, getuige de raadsrapporten die wij lezen.

Terwijl een kind niet wil kiezen. Voor de sociale-, emotionele- en identiteitsontwikkeling, is het kind het meest gebaat bij contact met beide ouders.

Juist bij jonge kinderen is het van belang dat er frequent contact is, voor de veilige hechting. Toch wordt dit heel veel ouders ontnomen. **Hoe kan dat?**

Oplossing: Één landelijk protocol, werkwijze voor de Raad vd Kinderbescherming en Veilig Thuis.

Dit kan landelijk opgelegd worden, daar deze instanties vallen onder het Ministerie van JenV. Onze volksvertegenwoordiging kan de baas van dit ministerie, onze minister ter verantwoording roepen en verzoeken dit protocol in werking te stellen.

Als niet forensisch aangetoond kan worden dat een ouder een gevaar is voor het kind, dan mag niemand die ouder het recht ontnemen om 50% parallel ouderschap aan te gaan. In plaats van het adviseren van allerlei trajecten, al dan niet onder dwang, zouden landelijk alle alarmbellen horen te gaan rinkelen, zodra 1 van de ouders het ouderschap van de ander ter discussie stelt, want hoe dan ook, er is dan iets aan de hand!

In plaats van toe te geven aan de beschuldigingen van 1 ouder en derhalve de andere ouder begeleide omgang op te leggen, met alle traumatische gevolgen voor het kind en de (te) verstoten ouder, zou iedereen maar 1 missie moeten hebben en dat is te willen weten met welke volwassenen, ouders, je te maken hebt.

Slechts Veilig Thuis en de Raad vd Kinderbescherming zouden bevoegd/verplicht gesteld moeten worden om als eerste een assessment bij beide ouders af te nemen, een nulmeting voor Huiselijk geweld.

Iedereen die gaat scheiden is tijdelijk ontoerekeningsvatbaar. Er komt zoveel op je af, je bent erg met jezelf bezig, maar bij 85 % van de ouders die gaan scheiden, komt tijdig het besef dat ze het goed voor de kinderen moeten regelen.

Het gaat erom om op tijd die andere 15% te ontdekken, daar deze groep ouders anders voorsorteert op de ellende die nu plaats vindt. Breng die 15% op tijd in beeld !

- Via de familierechtspraak waarbij de familierechter de Raad vd Kinderbescherming de opdracht geeft tot een beschermingsonderzoek. En dat is prima, want de rechter hoeft de eerste zitting maar 1 vraag aan beide ouders te stellen; "is er een reden dat deze ouder geen gelijkwaardige rol in het leven van jullie kind mag hebben?" En als dus 1 of beide ouders hun vinger opsteken, zou deze rechter allereerst het beschermingsonderzoek de MASIC moeten uitspreken .
- Of via de politie, die meldingen en aangiften krijgt van huiselijk geweld. Vals of niet, elke aangifte hoort even serieus gewogen te worden, maar geef de beschuldigde ouder, zeker tijdens of na de scheiding, een eerlijke kans, via de MASIC, via Veilig Thuis.

Geen andere instantie zou bevoegd mogen zijn de MASIC af te nemen, daar deze dan geen juridische waarde heeft en degenen die de MASIC afnemen getraind moeten worden in het stellen van forensische vragen.

Beweringen van geweld, dus ook psychisch geweld, horen forensisch onderzocht

te worden, maar als blijkt dat de beweringen niet gegrond zijn, dan kan het niet anders dan dat de Raad vd Kinderbescherming minimaal 50% parallel ouderschap adviseert, voor het juiste tegenwicht, als mede het ouderschapsplan omarmt dat alles afdekt.

Het is wetenschappelijk bewezen dat pathogene ouders, verstotende ouders, het beste gebaat zijn bij duidelijke regels en afspraken. Ze horen niet beloofd te worden met de diverse trajecten die de Raad vd Kinderbescherming nu adviseert, waarbij hen het podium gegeven wordt. Tijdens dit gehele traject, zeker als duidelijk is dat men te maken heeft met een pathogene ouder, een ouder met een persoonlijkheidsstoornis, een verstotende ouder, hoort iedereen zich ervan bewust te zijn dat een kind veilig gesteld hoort te worden van mishandeling. Dat kind-gesprekken, slechts indien noodzakelijk, alleen gevoerd mogen worden door specialistische professionals met de juiste opleiding. Zeker als er sprake is van beweringen van huiselijk geweld en/of kindermishandeling, misbruik of verwaarlozing.

Als er een landelijk protocol beschikbaar komt, waarin helder en duidelijk verwoord staat voor alle medewerkers bij veilig Thuis en de Raad vd Kinderbescherming dat zij Het beste besluit voor het Kind hebben te respecteren, dan worden alle betrokkenen verplicht om aan échte waarheidsvinding te doen. Dan blijft de schade beperkt!

Reorganiseer top down, leg een landelijk protocol op voor huiselijk geweld, gebaseerd op wetenschappelijk gevalideerde en bewezen methoden. En eis dat degenen die levensbepalende beslissingen mogen nemen voldoen aan juiste kwalificaties.

17 november 2017, Rotterdam,
Symposium: 'Waarheidsvinding
in de justitionele keten' is er
door de presentatie van Prof Tavecchio
en Stams definitief afgerekend met de
notie van rust/de koninklijke weg.

Voor de emotionele, sociale en
identiteitsontwikkeling van het kind,
is het van groot belang dat beide ouders
evenredig in het leven van het kind zijn,
ongeacht de leeftijd.